

ANUL V. - No. 6.
15 Ianuarie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL :

Dr. N. C. Paulescu : „Degenerarea Jidanilor“.
I. C. Cătuneanu : Un cercetător întreg.
T. Brăileanu : „Presa“.
Gen. Tarnoschi : Alegerile și perfidia Jidanului.
I. Mironescu-Nor. : Moldova sufocată de Jidani.
G. Ionescu-Nica : Iudaismul, Creștinismul și Fordismul.
Șt. Peneș : Reprezentanți ai poporului sau servitori ai guvernului?
I. V. Emilian : Escadronul salvator.
M. V. Goliciu : După alegeri..
At. Motogna : „Fondul operelor de binefacere ale A. S. R. Principesa Elena“ — secția Cluj.
C. Spina : Cum Jidanul ne ucide neamul prin alcool.
Din campania electorală.
Pedepsirea trădătorului Paul Iliescu.
Dela aderenții noștri.
Convocarea Președinției L. A. N. C.
Precizări de actualitate.
Informațiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”

„Degenerarea Jidanilor“.

Aducem la cunoștința cititorilor noștri că a apărut la București și se află de vânzare la librăria Stănculescu, Bulevardul Elisabeta Nr. 5, studiul savantului nostru fiziolog Dr. Paulescu, profesor la Universitatea din București, intitulat *Degenerarea Jidanilor*, scris simplu și limpede, pe înțelesul tuturor, din care studiu, ce trebuie să nu lipsească din casa nici unui Român ce pretinde a fi luminat, ne facem datoria să reproducem următoarele pagini (26—31):

„Turburările Motilității

Ca și sensibilitatea, Motilitatea e *diminuată* la degenerați, — deci și la Jidani, ce sunt *foarte leneși*.

Dar ea prezintă adesea, în nația jidănească, alte dezordini, ca: *paralysii, contracturi, convulsii* (epilepsie), *stângăcie*, etc.

a) Lenevia musculară a Jidanilor

Iată cum descrie **Lombroso**, acest semn de degenerare la *criminali din naștere*.

„Hoții n’au alt ideal decât să *înălțare orice ocupație*.

Hoții francezi se numesc între ei *pègres*, — adică *leneși*.

Țiganii... sunt întotdeauna săraci, căci *ei detestă munca* și nu se resemnează să muncească, decât pentru ca să nu moară de foame”¹.

Un criminal (**Lemaire**) spunea judecătorilor săi:

„Am fost întotdeauna *leneș*. Recunosc că e o rușine; dar sunt moale la lucru. Pentru a munci trebuie să faci o efortare și mă simt incapabil; n’am energie decât pentru rău. Dacă trebuie să muncesc, nu mai țin la viață”².

„Un alt criminal (**Lacenaire**) a împins lenevia atât de departe că *refuza să se scoale, în timpul nopții, pentru ca să își satisfacă trebuințele naturale*. El dormia profund în mij-

locul murdăriilor sale. Cu mare caznă, cu strigăte și amenințări, camarazii îl decideau să iasă din patul, — sau mai bine zis *din gunoiul său*... Orice ocupație, orice muncă, era pentru ei un chin”¹.

De altfel, lenea e unul din *caracterele prostituatelor*:

„Nouă din zece nu fac nimic toată ziua, — scrie **Parent-Duchat**”².

Și se cunoaște cât e de răspândită această meserie printre Jidoafce.

De altfel se știe că Jidanii evită orice *muncă musculară*.

Astfel, ca **samsari**, *ei stau toată ziua* prin culoarele bursei, prin târguri, prin piețe, pe uliți, prin ciainării, prin cafelele... unde fac, ca în havre, o zarvă asurzitoare;

ca **zarafi**, *ei nu se mișcă* din comptuarele Băncilor, sau de lângă tarabele cu galbeni, expuse la colț de stradă;

ca **negustori**, *ei își încrucișează brațele* prin prăvălii, în așteptarea mușteriuului neghiob, — sau, cât e ziua de mare, ei ocupă trotuarele, pândind pe trecători, pe care îi vâra, cu de-a sila, în peștera tâlhărească, pentru ca să-i jefoai;

ca **meseriași**, *ei nu pun mâna pe unelte*... pe cari le cedează lucrătorilor de altă rasă; iar, *în fabrici*, ei se îngrămădesc, nu în ateliere, ci prin birouri.

De asemenea, *ei nu se întâlnesc printre muncitorii din minele de cărbuni sau de piatră*, — nici printre *tâietorii de lemne*, din pădurile, pe cari Societățile lor le devastează.

Nu îi veți găsi nici printre

argași, sau printre *servitori și servitoare*, cari muncesc din greu, în chițimiile jidănești, și cari sunt înșelați la plata lefei.

Iar, în Armată, — când *nu dezertează*, — ei caută, prin mită și bacșișuri, să se chivernisească la *părțile sedentare*.

Dar, mai ales nu s’a văzut Jidani care să pue mâna pe coarnele plugului. Ei nu **muncesc pământul**, pe care îl acaparează, — și, chiar când li se dă de pomană, ei sau preferă, ca în Basarabia, în Bucovina, în Maramureș, *să-l arendeze* Românilor, a căror muncă o exploatează, — sau, ca în Palestina, ei se grăbesc *să-l părăsească* și să se întoarcă de unde au venit.

Iată ce scrie, în această pricină, Dr. **Zieglauer**, un bun cunoscător al moravurilor Jidănimiei:

„În Iunie 1783, **Iosif II** dete un decret, prin care silea pe Ovrei *să facă agricultură*, — sau să plece din țară.

În acelaș an, împăratul, venind în Bucovina, a primit un mare număr de petiții, dela Jidani.

Astfel, **Gutmann**, din Suceava, se roagă *să fie liberat de agricultură*.

Leib Hastel, casierul Cahalului din Vijnța, cere *să fie iertat de agricultură*.

Strul Ițic, din Cernăuți imploră să i se lase agricultura, — dar să i se dea voie *s’o facă cu oameni plățți* (țărani).

Comunitatea Ovreiască declară că 255 de familii ovreiești (din 392) *nu pot face agricultură* și că vor emigra, dacă vor fi silite să munciască la câmp.

Toată Jidănimia pretinde *să fie scutită de agricultură* și să i-se lase deschis drumul spre *arendare*(?)¹.

1. **Dr. F. Zieglauer**. — *Geschichtliche Bilder aus der Bucovina, 1890—1897*. p. 134—143 și 1—28. Citat de **G. Bogdan-Duică**. — *Români și Ovrei*, 1913, p. 152.

1. **C. Lombroso**. — *L’homme criminel*. T. I, p. 448.

2. **Idem**. — *L. cit.*, p. 448.

1. **Idem**. — *L. cit.*, p. 448.

2. **Idem**. — *L. cit.*, p. 449.

Iar *pretextul* acestui refuz de-a munci pământul, e următorul:

„E imposibil Jidanilor să practice agricultura, din cauza *sărbătorilor jidănești*, care cad tocmai în toila perioadei agricole (?)“¹.

Iată de altfel ce spune *Talmudul*:

„Nu e meșteșug mai rău ca *Agricultura*.

Dacă cineva are 100 de taleri în Comerț, atunci el poate gusta, în toate zilele, *carne și vin*.

Dacă însă întrebuițează 100 de taleri spre cultivarea pământului, el nu poate mânca decât *sare și legume*“².

b) Murdăria Jidanilor.

O urmare fatală a leneviei e *murdăria crasă*, în care viețuiesc, mai abitir ca porcii, Jidanii, ... și semenii lor în degenerare, Țiganii.

Ca să vă convingeți de acest adevăr, n'aveți decât să treceți printr'un cartier jidănesc (ca Dudeștii, ca Văcăreștii) sau printr'unul din nenumăratele târguri din Moldova, din Maramureș, din Bucovina, din Basarabia.

Veți vedea acolo, mutrele respingătoare ale *jupânilor* cu periciuni, cu ochi urduroși, — cu tichii soioase, — cu laibăre pătate și jegoase — cu cisme scâlciate, în veci neșterse de noroi, adică tipul grotesc, imortalizat de marele pictor **Grigorescu**, în tabloul: *Un candidat la încetățenire*.

Veți putea contempla *balabustele* borțoase, — înecate în grăsime, — nespălate, — nepieptănate, înconjurate, ca niște cloști, de o droaie gălăgioasă de copii murdari și plini de păduchi.

Iar dacă veți avea curajul să intrați în vreo dughiană sau în vreun han jidănesc, veți căpăta ploșnițe și veți fi izbiți de o *puțoare scârboasă și înabușitoare*. — pe care Jidanii o exală și când s'au îm-

bogațit — și care era curios-cută în antichitate sub numele de „*foetor judaicus*“.

Cu chipul acesta veți avea o justă idee despre ceea ce se numește o *rasă degenerată*.

Iată cum descrie o Jidoafcă,¹ *murdăria Ovrelor din Galifița*:

„Trebuie început războiul împotriva *necurățeniei*, devenită proverbială, — și nu va fi ușor.

Jidanii cred că *păduchii sunt o dovadă de sănătate*;

că *bubele de pe piele*, — ce nu trebuie gonite, sunt și ele semne de sănătate;

că e *păcat să speli capul copilului*, care nu a împlinit anul.

Va trebui o *muncă uriașă* ca să-i convingi de contrar.

Femeile și fetele trebuie să *învețe să scalde copii și să-i pieptene*, — să *spele rufe* și să le păstreze.

Aci e nevoie de *săpun*, de *sodă* și de *mijloace de dezinfectie*“.

Consecința acestei murdării respingătoare e ivirea de *boli molipsitoare*:

ca *tifosul exantematic*, — ce e endemic în Polonia și în Rusia² din cauza Jidanilor;

ca *conjunctivita granuloasă*, — care, prin Jidani, a infectat Armata și Poporul românesc, provocând *orbiri* incurabile;

ca *arterita obliterantă*, care se observă exclusiv numai la Jidani și pe care **Leo Burger**,

— medicul ce a descris-o, — a numit-o: *Non syphilitic arteritis obliterans of Hebrews*;

ca *râia*, — ca *ftiriasa*, (boala păduchilor) etc., etc.

c) Pribegia Jidanilor

Un alt semn al Degenerării, — în legătură cu *lenevia musculară*, e *Vagabondajul* sau *Pribegia*.

„Există indivizi, — ca și *rase întregi*, — la care vagabondajul e *congenital*...“³.

„Un element psihologic al vaga-

1. **P. Berthold** [Bertha Pappenheim]. — Zur Judenfrage in Galzien Frankfurt a M. 1900. Citat de Prof. **G. Bogdan-Duică**. — Românii și Ovreei, p. 92.

Autoarea e Președinta „*Federației Femellor Ovreice*“ din Germania.

2. **Leo Errera**. — Die russischen Juden, Bruxelles, 1903, p. 29. Citat de Prof. **G. Bogdan-Duică**. — Românii și Ovreei p. 46 [notă].

3. **C. Lombroso**. — L'homme criminel. T. II, p. 525.

bondajului e o *surexcitație psihică generală*, mai mult *congenitală* decât dobândită, — care împiedică, pe cei ce-s atinși, să facă o muncă *continuuă și regulată*“¹.

Fiind degenerați, Jidanii sunt nomazi, — ca și Țiganii, — și prezintă o *tendință evidentă la vagabondaj*.

Ei nu se pot stabili definitiv într'o localitate, — pe care o schimbă pentru o alta, de îndată ce află că acolo se găsesc oameni cinstiți și naivi, pe spina cărora să poată trăi, ca paraziți.

Iată ce zice, în această privință, un autor german:

„*Internaționalismul* presupune și chiar cere o *renunțare* la stabilitate, la glie, la țară, la patrie.

Fiindcă Jidanul nu cunoaște o patrie, în înțelesul nostru, — ființa sa îi impune să fie *internaționalist* și el reacționează dușmănos împotriva celor ce sunt naționaliști...

Cel ce e legat de glie, trebuie să dorească, în jurul său, existența unor stări *stabile și ordonate*, pentru ca să poată umbla liniștit după munca-i producătoare și constructivă. Inșă **N. madul**, însuflețit de nevoia *d'a-și putea duce ușor cu sine bunurile*, — trebuie să caute să își facă avere *transportabilă*, adică să o mobiliteze“².

Beduinii, — popor semitic nomad, — au multe asemănări cu Jidanii, — și profesorul **Adolf Warmundt**, în scrierea sa: „*Legea nomazilor și Jidănimea de astăzi*“, aduce argumente incontestabile în privința obârșiei spirituale a Jidanilor, — ce e *identică cu aceea a Seminiilor semitice* ale pustelor.

Toate aceste semniții au particularitatea *nestatorniciei vieții morale*. Nici una nu cunoaște noțiunea de *Stat bine încheșat*, — căutându-și fericirea într'o *veșnică pribegie și migrație*.

Ele *pustiesc* locurile de pășune și merg mai departe, — acolo unde găsesc un nou și proaspăt teren de *jefuit*.

Ele au obiceiul să surprinză, pe neașteptate, inamicul, și să-l nimicimască complet.

Ele sunt animate de *spiritul de exterminare*, ce lasă cetățile pustii în urma lor.

Inșă Jidanii, — în urma contac-

1. **Idem**. — L. cit., p. 562.

2. **F. Roderich-Stoltheim**. — Jidanii în Comerț și Secretul reușitei lor, p. 34; (Traducere românească de Dr. **S. Julea** și **I. Măgură**).

1. **Idem**. L. Cit., p. 69. Citat de **Verax**. — La Roumanie et les Juifs, 1903, p. 335.

2. **Talmud**. — Trad. Jebam, f. 63, l.

Prof. Dr. **Aug. Rohling**. — *Jidanul Talmudist*. Traducere în românește de Căpitan Gh. Beleuță, p. 109, 1925. Cluj.

tului cu popoarele civilizate, — și-au schimbat felul *incursiilor de jaf*. Ei nu mai omoară cu ascuțișul săbiei, — ci sugrumă pe dușman, cu lanțul de aur al Capitalismului¹.

„*Pribegia și Străinismul* sunt semnele caracteristice ale Semișilor, despre

1. *Idem.* — L. cit., p. 159.

al căror străbun, **Cain**, — ucigașul plugarului **Abel**, — stă scris:

„Să fii *rătăcitor și fugar!*”

„Mâna ta să fie îndreptată *împotriva tuturor* și mâinile tuturor împotriva ta¹.”

Dr. N. C. Paulescu
București.

1. *Idem.* — L. cit., p. 173.

Un cercetător întreg.

Cercetător întreg este acel intelectual, care punând o problemă în toate legăturile ei și sub toate fețele, după ce a fixat adevărul sub toate aspectele, are nu numai priceperea profesională, ci mai ales curajul să comunice marelui public rezultatul studiilor sale, fără rezerve și fără reticențe.

La noi sunt oameni de știință, cari fac onoare specialității lor, dar cari ocupându-se de o chestiune, ce atinge în mod inevitabil și problema jidovească, preferă să comită greșala unei grave lacune în studiul lor, decât să-și spună cuvântul de savanți imparțiali și în această materie.

Să întâlnești la marginea sferei studiilor tale, sau chiar înăuntrul acelei sfere un element nou, a cărei analiză exactă ar aduce deplină lumină asupra întregului, și să treci cu tăcerea peste acel element, înseamnă nu a servi, ci a deservi știința.

Omului de știință nu este permis să facă „diplomație” în cercetările lui, sacrificând o cât de mică parte de adevăr. De această gravă boală, care îi coboară autoritatea morală, suferă în zilele noastre cercetarea științifică în materie politică, economică și socială din România întregită.

O fericită excepție, spre onoarea lui și sporind prestigiul culturii românești, face profesorul universitar dela Cernăuți, dl Traian Brăileanu. Dovada ne-o aduce în studiul său, limpede gândit, riguros exact, înzestrat cu un vast aparat de literatură, apărut în 1928, intitulat „**Politica**”.

Chestiunea este grea și vastă, spinosă și delicată, având întinse ramificații și legături în toate direcțiile vieții sociale. Așa fiind, nu se putea ca dl Brăileanu în investigațiile sale conștiințioase și complete, să nu dea și peste chestiunea jidovească. Nu se putea ca om de știință, de o perfectă corectitudine, care în înalta-i îndeletnicire de universitar se numește obiectivitate luminoasă, sprijinită pe iubirea neprihănită a adevărului, nu se putea să facă di-

plomație ocolind cu mărunță chibzuială interesată chestiunea jidovească, cum fac atâția din pretenșii factori culturali de pe catedre universitare. Urmând calea cercetătorului întreg, a dat colegilor săi de specialitate, pilda cum se studiază cinstit o problemă și cum se expune marelui public, drept, deplin și bărbătește rezultatul muncii de savant.

Spre exemplu, în capitolul intitulat „Organizarea teritoriului” cu subtitlul „Posibilitățile geografice ale Daciei pentru constituirea unui stat”, autorul îmbrățișând trecutul și prezentul vieții noastre românești cu infiltrațiile etnice suferite, ajunge în mod inevitabil să dea peste Jidani, despre cari face următoarea afirmație (pag. 295): „*Acești Evrei luară locul Fanarioșilor și azi, ei stau în România ca „muștele pe rana deschisă”, astfel că „problema evreiască” constituie una din cele mai importante probleme ale politicii interne a statului român.*”

Intreb pe sociologii noștri și în special pe dl Gusti, profesor la Universitatea din București, specialist și cu renumele cel mai solid stabilit în materie de sociologie, îl întreb ce poziție ia, ca om de știință, cercetător întreg, deci având în primul rând cultul adevărului și curajul de a-l răspândi în marele public fără „diplomație”, ce poziție ia Dsa față de afirmația mai sus citată a colegului meu și al Dsale dela Cernăuți?

În alte parte colegul nostru Brăileanu, ocupându-se, cum este firesc într'un tratat de „Politica” și de plaga corupției (vezi cap. XVI pag. 159—179) și explicându-i cauzele, ajunge la următoarea concluzie, cu privire la acțiunea Jidanului, ce inevitabil își face apariția în câmpul de investigație al sociologului modern. Iată ce scrie la pagina 160: „*Pe de altă parte nu putem nega că ei (Jidanii) au fost și sunt agenți ai corupției publice ori unde s'au așezat.*” Intreb în special pe dl sociolog Gusti: ce crede Dsa despre această afirmație? Este justă sau eronată? Un om de știință nu poate tăcea asupra

unei chestiuni, care nu numai că intră în specialitatea sa, dar în vremea noastră preocupă intensiv și opinia publică. Dacă tace, abdică și dela rolul omului de știință și dela rolul de factor cultural în viața țării lui.

Mă adresez dlui Gusti, pentru că Dsa care s'a ocupat cu problema „partidului politic”, nu se poate să nu fi zărit într'un colțisor al domeniului cercetat și acțiunea celor 3 milioane de Jidani în viața partidelor politice din România întregită; și tot dela Dsa, ca dela un factor cultural de prima forță, aștept să aud cuvântul de senină apreciere, deci neinfluențată de nici o considerație trecătoare, asupra capitolului VIII din Partea II a studiului dlui Brăileanu, și anume despre „Presă” pe care revista noastră îl reproduce în întregime mai jos.

I. C. Cătuneanu.

„Presă”¹⁾

Instrumentul principal pentru creșterea, adâncirea și răspândirea „culturii”, adică pentru raționalizarea activităților omenești și coordonarea lor, este *cuvântul scris*: cartea, revista, ziarul. Ierarhia culturală a popoarelor se poate stabili, astăzi, prin comparația producției tipografice — din punct de vedere cantitativ și calitativ. Această producție ne arată gradul de raționalizare a diferitelor activități și gradul coordonării lor. Și, în special, gradul de coordonare se va putea cunoaște din publicațiile menite să răspândească cunoștințe de tot felul, să informeze masele largi asupra rezultatelor științelor și a posibilităților de aplicațiune practică a acestor rezultate, să creieze o ideologie comună în toate domeniile arătând toate posibilitățile de cooperare ale diferitelor categorii de activități pentru realizarea unei ținte comune.

În baza expunerilor noastre din capitolul precedent, publicațiile de tot felul pot fi împărțite în două mari categorii: 1. cele ce servesc pentru progresul raționalizării activităților și cari pot fi numite „publicații de specialitate”, și 2. cele ce servesc pentru coordonarea activi-

¹⁾ Robert Brunhuber. Das moderne Zeitungswesen, Leipzig 1907. — Ludwig Salomon, Allgemeine Geschichte des Zeitungswesens, Leipzig 1907. — Emil Löbl, Kultur und Presse, Leipzig 1903. — Julius Goldstein, Die Presse. Eine kulturphilosophische Studie (Archiv für Sozialw. und Sozialp. Bd. 51). — Adolf Braun, Geschäfts- und Parteipresse (ibid. Bd. 50). — Georges Lechartier, Le rôle international de la Presse (L'Esprit International, Paris 1928, No. 5). — J. Bryce, Les Démocraties modernes, I. Chap. X: La Presse dans une Démocratie

tăților și înlesnirea schimbului de bunuri (materiale și ideale). Între aceste din urmă vom găsi „ziarele”, „presa”. Presa va oglindi gradul de cultură socială sau generală a unui popor, va oglindi concordanța sau interferența sferelor de interese individuale și colective.

Pentru studiul fenomenelor politice presa are o importanță specială, căci ea este barometrul schimbărilor produse prin circulația elitelor și prin luptele între clasa politică și „demagogi”. Desigur că se exagerează rolul presei ca „factor cultural”. Dimpotrivă, presa trebuie să se adapteze gradului de cultură a publicului cărui i se adresează. Arta ziaristului și a editorului de ziare consistă în a cunoaște „gustul” cetitorilor pentru a dobândi câți mai mulți cetitori. Și aci trebuie să împărțim ziarele după scopurile individuale ale ziaristilor și editorilor. Scopul poate fi curat material, câștigul de bani; ziarul va fi în acest caz o întreprindere comercială ca oricare alta: Ținta ultimă va fi de a face ca ziarul să se vândă într'un număr cât se poate de mare de exemplare, să câștige cât mai multe inserțiuni dela firmele comerciale etc. Aceste ziare, „independente” din punct de vedere politic, exploatează numai politica fiind seama și de interesul politic, mai mult sau mai puțin accentuat, al cetitorilor. Dacă editorii urmăresc și ei scopuri politice, ei vor năzui, prin felul cum dau informațiunile politice, să înrăurească asupra opiniei publice, să susție sau să slăbească anumite curente și să dea „formule de acțiune”. Cu cât educația politică într'o țară va fi mai raționalizată, cu atât mai precauți trebuie să fie ziaristii în discuția problemelor politice interne și externe. Ei vor înrăuri asupra opiniei publice mai mult prin ceea ce nu spun, decât prin ceea ce spun, cum observă J. Bryce.

În statele apusene editarea unui mare ziar se poate compara cu o mare întreprindere industrială, reclamând capital și organizație rațională. Din această cauză proprietarii și editorii acestor ziare aparțin de regulă clasei politice, elitelor politice și economice, și ei vor susține interesele acestor elite. Această concordanță presupune însă o concordanță a acestor elite și din alte puncte de vedere: național, religios, etc. În unele State însă elitele sunt divizate prin deosebiri de rasă, naționalitate, religie, și, în acest caz, vom găsi ziare, bine întemeiate din punct de vedere comercial, cari vor năzui însă a slăbi situațiunea clasei politice. Cel

mai tipic exemplu este „presa evrească”, care, în cele mai multe State, urmărește cu persistență și cu multă abilitate distrugerea elitelor politice naționale pentru a înlesni egemonia „elitei economice evrești”. Această presă, internațională din punct de vedere al Statelor, națională intransigentă din punct de vedere al comunității (religioase-economice) evrești, sprijinește toate curentele radicale pentru a înlesni intrarea în elita politică tuturor demagogilor, astfel ca solidaritatea clasei politice să fie neîntrerupt amenințată. Se înțelege că această presă e oricând dispusă să primească subvenții dela guvernanți, dar nici când sumele primite nu o vor îndupleca să trădeze interesele comunității evrești, să devieze dela scopul urmărit, care rămâne instituirea dominațiunii Evreilor. În acest fel presa evrească, prin mijloacele materiale de care dispune, prin personalul recrutat din surplusul de intelectuali cari nu-și pot găsi ocupație în alte domenii, a devenit o primejdie mai ales pentru Statele a căror elită politică e în decadentă sau abia în formațiune sau în cari Evreii au reușit să-și instituiască egemonia economică, năzuind a ajunge prin ea și la egemonia politică. Nu vom greși afirmând că Statul nostru se găsește în această situație. O analiză a publicațiilor periodice din România, cari se ocupă de chestiuni politice și economice, ne-ar putea dovedi cu prisosință primejdia ce ne amenință. Clasa politică românească nu dispune de o presă care să susție interesele politice și economice ale nației noastre. Ziarele românești, în marea lor majoritate, sunt ziare de partid puse în slujba politicianilor cari se luptă întreolaltă pentru acapararea puterii. În ele își găsesc loc intrigile, calomniile, insultele cu cari operează politicianii pentru a-și scădea reciproc prestigiul în fața mulțimii. Coloanele ziarelor sunt umplute cu polemici personale, cu informații despre fraude, aberații sexuale, procese scandaloase etc. Această presă redă în mod fidel icoana vieții politice stăpânită de regimul partidelor

politice, cum, pe de altă parte, și debaterile parlamentare ne arată aceeaș icoană. Învățăm din analiza presei noastre a cunoaște lipsa unei clase politice-militare disciplinate și bine consolidate prin tradiție și educație rațională, precum și lipsa totală de educație politică a populației românești. Ironia cea mai mare e cuprinsă în afirmația că această presă contribuie la educația politică a cetățenilor, când doar evident este că presa este așa cum este tocmai din cauza lipsei de educație politică, și a clasei conducătoare și a masei largi ale populației.

Înzădar vom căuta în presa românească tendința de a coordona activitățile stărilor și claselor sociale pentru înfăptuirea unui scop comun, care nu poate fi altul decât menținerea echilibrului sistemului politic. Dimpotrivă, vom găsi tendința accentuată de a distruge orice posibilitate de cooperare, pentru a deschide drum liber concurenței și luptei de exterminare a facțiunilor politice pentru exploatarea fără de control a claselor producătoare.

Indreptarea acestei situații nu poate veni decât din intensificarea „culturilor speciale”, din organizarea rațională a educației profesionale, în primul rând a tărânimii. Realizarea unui progres în această direcție ar avea drept urmare și o schimbare a vieții politice și, în mod logic, și o schimbare a presei noastre. Ea ar deveni ceea ce ar trebui să fie: instrumentul de înlesnire a schimbului de bunuri materiale și ideale între indivizi și grupuri și un instrument de apărare a intereselor naționale față de dușmanii interni și externi ai Statului național român. Rezultatul acesta fericit s'ar putea obține însă numai prin transformarea „plutocrației demagogice”, care stăpânește azi Statul, într'o clasă politică-militară, într'o adevărată elită politică, pentru care bogăția e un mijloc de înfăptuire a scopurilor politice, iar nu politica un mijloc de îmbogățire”.

Traian Brăileanu
prof. univ. — Cernăuți.

Alegerile și perfidia Jidanului.

Din cele mai vechi timpuri și până în ziua de azi, arma de luptă și de existență a Jidanului a fost: *intriga, ura, viclenia, prefăcătoria, perfidia* cu toate colateralele lor, singurele, cu care a putut trăi în lume, în trecut, ca și azi.

Este fapt cert și cunoscut de toată

lumea că, Jidanul — mai ales cel dela noi din țară — urăște de moarte tot ce este Român și creștin. Și, sub influința acestei uri și dușmăнії satanice, merge până a ucide pe Român, administrându-i — în băuturi anume pregătite — cea mai puternică otrăvă — numită *metelic* —

fără pic de milă, de jenă, sau muștrare de conștiință, (cazul atâtor săteni otrăviți mai zilele trecute).

Este adevărat că justiția urmărește pe făptuitori, spre a-i pedepsi așa cum cere legea. Inșă datorită modului pervers al Jidanului de a se apăra în felul că „*el ca negustor a cumpărat băutura dela alt negustor*“, justiția cu greu va putea lumina cazul și dacă morții se odihnesc întru Domnul, soțiile și copiii lor suferă amarnic, fiindcă mizeria i-a prins în brațele ei; iar Jidanii bat în palme de bucurie și le râde sufletul că, au mai scăpat de atâți goimi.

Cu ocazia căderii liberalilor dela putere, cahalul — care totdeauna a căutat, să fie numai cu guvernul — simțind că, partidul național-țărănesc are toate șansele, de a birui în alegeri și de a governa mai mult timp, cahalul — zic — s'a pus pe lucru în ascuns și drept consecință, din chiar senin, țara s'a pomenit — ca niciodată — și cu unele *frământări și întruniri publice jidănești*.

Aceste întruniri sunt o născocire drăcească a cahalului, întrucât în ochii lumii ele au aerul unor lupte politice între două tabere adverse jidănești. Una din părți, în cap cu prefăcutul și vicelanul Filderman, țipă și se bate cu pumnul în piept că, ei au fost și sunt liberali, din tată în fiu, și, ca atare dl V. Brătianu șeful partidului liberal, a fost, este și rămâne pentru ei, scumpul și neprețuitul lor șef politic. A doua parte adversă de Jidani din Iași și Dorohoi, în cap cu niște șefi improvizați în pripă și fără prea cunoscute nume, dar aleși dintre cei mai destoinici șireți, se sbat și strigă cât pot mai tare, să convingă pe creștinii și Români de baștină că, ei — din tată în fiu și din neam în neam — au fost național-țărăniști și ca atare mor și se prăpădesc de dorul și de dragul dlui Iuliu Maniu șeful aceluia partid!

În realitate această luptă — boțezată — *politică*, dintre cele două partide jidănești, este cea mai grozavă perfidie născocită de cahal! Căci atât cei dela București în cap cu Filderman șeful U. E. R., cât și cei din Iași, Dorohoi și de pretutindeni, sunt adevărați frați în Iuda și cei mai buni și mai intimi amici, între ei; iar prefăcuta neînțelegere politică dintre dânșii, este inventată anume, ca să arunce praf în ochii lumii, ca să creadă Români că, ambele partide sunt dușmane între ele și că se urăsc de moarte!.. Prin acest mijloc perfid ei rămân tot pe lângă — și chiar în guvern — unde

au numai de câștigat și nimic de pierdut!..

Această grozavă perfidie este opera cahalului prin Sinagogi și aranjată apoi în plan diabolic, în birourile băncilor Marmorosch și Bercovitz. Și, ca dovadă că lucrul este perfect adevărat, voi cita faptul următor:

Cei doi bancheri — Marmorosch și Bercovitz — dându-și seama că, un partid politic mare, precum este azi cel național-țărănesc, are nevoie de a fi sprijinit și bănește și cum toți partizanii lui sunt fără mijloace și n'au averi, ei — cei doi bancheri — prin anumiți intimi ai lor — au sugerat ideea că, partidul țărănesc trebuie să-și facă o bancă proprie; iar ei — Marmorosch-Bercovitz — ca buni financiari și mai ales ca „foarte buni Români“ se oferă în mod, chiar dezinteresat..., a pune la dispoziția partidului și în special a dlui Maniu ca șef, câteva zeci de milioane ca *prim fond bancar!*..

Dacă chestiunea este deja aranjată, sau este încă tot numai sub formă de proiect, nu știu, dar eu — ca bătrân ostaș — nu pot face dlui Maniu injuria că, nu-și dă seamă de dedesubturile ascunse și criminale ale acestei *amabilități jidovești*.

Premeditarea gândită că, cu timpul partidul va lucra așa fel, ca să scape de tutela celor doi Jidani, eu cred că, trebuie înlăturată chiar dela început, întrucât este absolut nevoie

de aplicat în cazul de față, înțelepciunea zicătoarei: „*Ferește-mă Doamne de amici, că de dușmani mă păzesc eu*“.

Un prim început de lingușire și perfidie jidănească, pare a se zări în numirea lui Rosenthal ca avocat tehnic și consilier al împrumutului, de care țara are nevoie, și mi se pare și în numirea aceleiași persoane, ca *ambasador la Washington!*

Când în țară avem atâți bărbați de seamă, savanți și *maestri* în știința *Dreptului* și atâți alții versați în *Diplomație*, era oare nevoie să recurgem la ajutorul unui străin de neam... și țara să fie reprezentată în America tocmai de un Jidan?!..

Apoi, ce rost și ce scop, are oare telegrama conducerii partidului țărănesc din Eucurești către prefectul de Târnava Mare, de a trece pe lista de alegeri oficială a partidului, pe Jidanul *Soepkéz*, cunoscut ca dușman de moarte al Românilor?! și mai ales că acest Jidan este și director la banca Marmorosch?!

Ca bătrân ostaș și care am săngerat în cele 3 răboaie pentru întregirea neamului, îmi permit a sfătui pe dl prim-ministru Maniu, să se ferească, ca de foc, de a cădea în ghiarele Jidanilor, căci în momentul când ei vor prinde un minut favorabil, nu se vor sîii de a-l strivi, ca pe o găză urâtă.

General Tarnoschi
— Iași —

Moldova sufocată de Jidani.

— O rectificare. —

În revista „*Infrățirea Românească*“ din 15 Decembrie 1928, domnul profesor I. C. Cătuneanu, prin articolul D-Sale: „*Pericolul jidovesc și intelectualul român*“, voind să arate intelectualilor și pierderea definitivă a Moldovei, din hotarele Marelui Voievod Ștefan cel Mare, aduce ca argument chiar cele scrise de un presupus Jidan I. M. Noor, precum urmează:

„Las un Jidan să vorbească despre situația din Moldova și anume pe I. M. Noor în cartea intitulată *Christ Messia ebreesc*, apărută în București la 1923, pag. 74—75; iată ce spune:

nalii, umplutura orașelor dinaintea Ebreilor? Extincțiune etnică, extincțiune fizică: au fost dar nu mai sunt, după cum asemenea nu vor fi și în celelalte orașe în curs de pătrundere ebreiască“.

Apoi întrebarea domnului profesor Cătuneanu: „*Față de acest fenomen de extincțiune etnică, ridicatu-s'a vre-unul din titularii catedrelor de sociologie dela cele patru Universități, să analizeze situația, să-i arate cauzele, să denunțe pericolul și pe agentul semănător de moarte națională, pe Jidan? etc. Răspunsul se cunoaște: nici unul“.*

Până aci foarte adevărat, nimic de zis, ci numai de plâns. Atât numai că autorul sub pseudonimul I. M. Nor — nu Noor — aduce rectificarea prin aceasta, că nu este Jidan, ci Român din moși strămoși, cu toate drepturile ce decurg de aci, deci și cu acelea pentru cariera de militar, fost activ în ultimele 3 răboaie, fiind și rănit.

De acelaș autor — subsemnatul, — este și cartea „*Moldova creștină și Iudaismul talmudic*”. Spre a completa tabloul trist de mai sus din cuprinsul Moldovei, să dăm și câteva rezumate din cuprinsul acestei cărți.

„In toate orașele, târguri și târgușoare acaparate de Jidani, nu numai aspectul lor, dar și aerul miroasă a Jidovime asiatică: pretutindeni talmușici, pe dedesupt talismanele credinței lor, fețele încadrate în părți cu peis-perciuni, întocmai ca'n centrele Palestinei, deci acesta ar fi portul lor național. In aceste cuprinsuri nimeni nu poate supraviețui din cei de alt neam. Iată extincțiunea.

(Pag. 56.) „Dacă așa este la ce bun mai stau monumentele istorice, insigniile naționale, în aceste părți, fără Români, ca să le profaneze Jidovimea prin disprețul lor?”

„In Iași de pildă: Statuia lui Ștefan Cel Mare, făuritorul Moldovei, în loc de faima unui trecut glorios, umilintă, în extrem, sub duhoarea mulțimei jidovești!

„Mănăstirea Putna, cu mormântul Marelui Voevod, tot așa: în loc de fumul candelor de tămâie, fumul unor fabrici de cherestea, ale unui Jidan Fischer.

„Curtea domnească dela Suceava, abia urme din ea.

Din Suceava când ei sare
Pune peptul la hotare.

„Și-a sărit apărând hotarele Moldovei sale 47 ani și câteva luni, 1457—1504, oprind toate invaziile barbare și puterea semilunei, spaima lumii de pe atunci. Cu acest scut de apărare nu numai ale hotarelor sale, ci și a întreg apusului, căci peste el, Marele Voevod al Moldovei, nu se putea trece.

„Toate acestea pentru ce? Ne-a dat și ne-a păstrat o țară așa de frumoasă cu atâtea jertfe, ca noi acum să o lăsăm pradă Jidanilor, să se instaleze în ea fără luptă. Așa cum s'au petrecut și se petrec lucrurile, sub ochii tuturor partidelor — cu aceeaș toleranță sau nepăsare din partea noastră și până astăzi, fără a reveni la reluarea acestei părți din țară — s'ar putea spune că ocuparea ei s'a făcut și se face prin cedare, de bunăvoie din partea Românilor!). Nu le mai rămâne decât să zică: Să o stăpânească sănătoși! Acum și pururea. Iată opera guvernelor, în sine a partidelor.

„Partea religioasă și mai rău. Chiar sf. Mitropolie din Iași cu toți erarhii săi, este sufocată, asediată de

toate părțile de Jidovime; plânget sună în dangâne de clopote, a pusti cu jale, peirea creștinească, căci în jurul său creștini nu mai sunt. Biserica Trei-Erarchi, ori cele alte biserici, de mult și-au pierdut faima. Sinagogile jidovești acum își au puterea cultului. Sfinții bisericilor creștine, cei deapurarea sfințiți, ase-diați de Jidovime, înzadar mai cheamă, strigă mila credincioșilor lor, ca să-i scape, căci nimeni nu se mișcă, nici cei de sus, nici de jos.

„Iar când din întâmplare sosești Sâmbăta într'un orașel înfundat din Moldova, mori de foame, totul este închis, numai șabăsul religiei lor, în vigoare. In fața caselor și pe strade forfoteală în haine de sărbătoare: în papuci, halat lung — antereu — scufă 'n vârful capului, tunși în ceafă, perciuni în părți; pe dedesupt talismanele credinței lor talmudice. Iată cui s'a dat împământarea și ce fel de asimilare este.

„Cauzele pierderilor noastre față de Jidani, sunt mai multe, dar vom arata numai următoarele, din ordine fatală, inevitabile.

„a) Principiu etnic din istorie: Dintre 2 sau mai multe națiuni în contact prelungit, cea mai tânără dispăre. La început dispariția etnică — caracterele și aptitudinile sale — în sine sufletul său, ca nație de origină, se înlocuește, prin substituire, cu cel al nației mai vechi. De aci avantajul Evreilor, căci ei sunt cea mai veche rassă, în unda vieții universale; în cazul de față cu mii de ani mai vechi ca rasele actuale din Europa, al căror suflet ca și al nostru — se înlocuește treptat prin cel jidovesc. Dacă sufletul se duce, partea fizică dela sine urmează. Cum zic: dispariția tinereței numai prin contact prelungit. Dar dacă vigoarea tinereței intervine din timp și distruge vechitura — cum au distrus Romanii toată vechitura lumii vechi de pe atunci a Asiei, a Africei, și resturile din Europa, atunci contagiu-unea nu mai are loc și sufletele cele mai tinere rămase singure își urmează starea normală în viață până la punctul culminant al dezvoltării lor. Dacă am fi distrus și noi, încă dela origină acești venetici, am fi scăpat de vechitura lor și de extincțiune. O singură greșală au făcut Romanii: n'au distrus și vechitura grecească, cu moliciunea coruptă bizantină și de aci, în mare parte, sfârșitul lor: în contact prelungit cu Grecii, până la curtea împăraților romani, sufletul vechiturii grecești — fără caracter, oscilant și 'n moleciune — a înlocuit pe

cel energetic și plin de vigoare, din originea romană, cu care a cucerit lumea.

„La noi acelaș lucru se petrece, partea etnică, sufletul vechiturii jidovești, cel de speculă, jaft și furt, se substituie neîncetat și schimbă, în întregime caracterul sufletesc, cinstit și cavaleresc de origină al Românului. Exemple de toate zilele. Altă observație: Jidanii sunt internaționali, acelaș lucru se propagă și printre ai noștri, de aci slăbirea sentimentului național. Și așa tot răul jidovesc, atinge și distruge părțile bune ale Românilor. Așa, că într'un viitor nu prea departe, partea etnică — caracterele și aptitudinile, în complectul lor sufletul de origină al Românului — va dispăre complect, substituit prin cel jidovesc; în aceeaș măsură și nația românească, ea însăși nația, acest suflet. Iată extincțiunea generală sau cum „noi vom peri ca nație“.

b) „Din cauza deosebirii dintre cele 2 religii opuse: deoparte religieuna mozaică cu principiul interesu'ui, așa cum reesă din Vechiul Testament — legăa evreească cu detalii prin regulamentul acestei legi Talmudul — prin care se cere neîncetat distrugerea celor de alt neam, avuțiile lumii, prin ele bunurile pământesti și dominația universală; iar de cealaltă parte religieuna creștină, cu principiul desinteresului, cu nimic pământesc, — în viața de aci ca preparative numai pentru viața viitoare cerească, — așa cum reesă din învățăturile sale prin Noul Testament, care mai cere adepților săi neîncetat răbdare, supunere și blândețe. Apoi combate trufia, sau mândria omului superior și propagă umilinta în extrem, căci dacă-ți dă cineva o palmă peste un obraz întoarce-i și pe celalalt, etc. Prin practica îndelungată a acestor învățături creștinești se urmărește a se face niște caractere supuse, inofensive, blânde, asemenea blândeței oilor. Chiar și Isus, fondatorul religiei, la sfârșit când lasă pe Sf. Petru ca successor al său pe întreaga creștinătate — nu numai la Roma — îi prezintă omenirea creștină ca pe niște oi în turme. (Ioan Cap. 21 V. 15 V. 16 și V. 17).

„Așa și în cazul de față, cu cele ce se petrec în Moldova: priviți cum lupii, Jidanii, sfășie oile domnului, turme închise în staule — dogmele creștinești — spre sfârșit acum.

„Adică: o stare de lucruri core-spondentă celor 2 religii opuse, unde fiecare credincios își are puterea de viață, caracterele și aptitu-

1) Până acum avem în Moldova, din hotarele lui Ștefan Cel Mare 6,000,000 Români și 300,000 Jidani.

dinile, după practica îndelungată a principilor din religiuinea lor.

„Influența politicii jidovești asupra partidelor autohtone, în toate țările cu Jidovime deasă nu numai la noi.

„Constatat este din istorie că multe națiuni și-au găsit sfârșitul din cauza partidelor lor politice, se cunosc cazuri din cea mai veche antichitate. Dintre acestea să reamintim numai unul: sfârșitul Cartaginei. Și anume: Anibal, general cartaginez, cucerise toată Italia, ajuns la porțile Romei, când să-i dea lovitura de grație este răsturnat, în țară, de partidul advers Barca. Lăsat fără

ajutor, la propriile sale mijloace, nu atacă decisiv și nu intră în Roma, căutând mai întâiu restabilirea celor din țară. Restul se știe: Romanii au timpul să se refacă, războaiele punice, în continuare, până la distrugerea Cartaginei“.

Iată cauzele, sau o parte din răspunsurile la întrebarea de mai sus, a dlui profesor Cătuneanu. Cât privește sociologia — ca recurs la ajutorul ei — cum și psihologia, abia sunt la început universal, nu numai în România. Așa că nu putem conta pe ajutorul lor moral, în practica vieții din afară, tot ceva fizic și energic trebuie.

I. Mironescu Nor.

— București. —

sele sociale dispar, iar conducătorii omenirii, din „stăpâni“, devin „conducători“ sau „comandanți“, impuși la comandă de „talentul și munca“ lor; iar nu de ban.

„Talentul“ luând conducerea maselor omeniești, tradiția și sufletul omului, azi amenințate a fi stăpânite de „emancipare“ și „libera cucerire“, lansate și finanțate de „capitalismul iudaic“, vor fi salvate.

„Materialismul“ iudaic, lipsit de orice ideal nobil și divin, va cădea... „Idealismul Creștin“, care reprezintă morala binelui, frumosului, adevărului și dragostei de aproape, va renaște și va asigura fiecărui popor viața lui proprie, conform datinelor sale.

Naționalismul, azi amenințat de internaționalismul economic, care în locul lui Dumnezeu a pus banul, își va vedea existența asigurată. Se va da Cesarului ce este al Cesarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. „Diavolul“, purtătorul „Vițelului de aur“ va pieri. Cuvântul prorocului: „Izraile, peirea ta prin tine“, se va împlini. Pacea va domni pe pământ. Ceea ce a început Creștinismul religios și moral, va desăvârși Fordismul economic și politic.

G. Ionescu-Nica

avocat, fost deputat

— Turnu-Severin. —

Iudaismul, Creștinismul și Fordismul.

Celor descurajați.

Tratatul de pace dela Versailles, mai mult ca orice, a atras atențiunea omenirii asupra „Imperialismului bancar iudaic“ și a universalizat antisemitismul.

Iudaismul, cu idealul său: „Imperiul lui Izrael“, azi este studiat cu multă sirguintă, sub toate aspectele sub cari se prezintă: religios, moral, cultural, economic și politic. Pe fiecare zi apar, în toate țările, fel de fel de studii și documente, cari scot iudaismul din misterul în care, din calcul, a fost ținut de reprezentanții lui, mii de ani. S'ar putea susține cu succes că cea mai de seamă problemă socială la ordinea zilei, în lumea întreagă, azi este: „problema iudaismului moral, economic și politic“.

Această problemă îmbracă diferite aspecte. Unele dintre aceste aspecte însă nu lasă să se vadă scopul final al problemei, așa că foarte multă lume face antisemitism fără să știe.

Antisemiții cari cunosc și pătrund bine fondul vieții noastre sociale, în faza în care se prezintă azi, trebuie să fie optimiști, ba chiar siguri de succesul lor final.

Iudaismul, anterior creștinismului, a primit prima și cea mai puternică lovitură, religioasă și morală, dela Cristos. Creștinismul ține piept iudaismului de aproape 2000 ani. În zilele noastre creștinismul părea aproape înfrânt de iudaism sau, în orice caz, condamnat a fi înfrânt.

În ultimul ceas însă vine în ajutorul creștinismului Ford, cu al său „Fordism“, care poate fi numit „Creștinismul economic“.

Imperialismul bancar anglo-iudaic, azi se opune imperialismul economic american-fordist.

Politicii anglo-iudaice de înfometare a maselor, de desbinare, de violență și de războiu-armat, America îi opune politica măririi salariului și a consumației, și ieftinirea producției, cu scopul final: „înlăturarea bancherului speculator“, azi singurul turburător al păcii universale.

În locul luptei de clasă, Fordismul a scos la suprafață politica „maselor economice“, în care cla-

Reprezentanți ai poporului sau servitori ai guvernului?

Suntem siliți a pune această întrebare aspră, văzând că guvernul dlui Maniu a cerut deputaților național-țărăniști să semneze în alb demisia din calitatea de deputat.

Oricât ne-am sili să aflăm logica (judecata) acestei măsuri a guvernului, constatăm că funcția de deputat, — sau de reprezentant al poporului, care e chemat să judece faptele guvernului și să apercă interesele poporului, — nu se poate împăca cu demisia dată ministrului de interne.

Iată de ce. Deputatul care și-a dat demisia în alb — însemnează că nu mai poate judeca faptele guvernului; sau dacă totuși ridică cuvântul împotriva faptelor acestuia, supărând pe vre-un ministru, va urma complectarea, înregistrarea și publicarea în parlament a demisiei, — iar fostul deputat va trebui să părăsească, rușinat, parlamentul.

Astfel stând lucrurile, întrebarea noastră către deputați, că sunt reprezentanți ai poporului sau servitori ai guvernului, este îndreptățită.

Gazetele din București, nu ne spun dacă și Jidani și socialiștii aleși pe listele guvernamentale au semnat demisia în alb.

Noi însă bănuim că acești patrioți de paradă — Jidani și socialiștii — nu se dau așa ușor legați de limbă nici chiar în mâna dlui ministru Vaida, deși acesta e francmason, deci unealta Jidovimii și fost apărător al comuniștilor dela Oradea, în procesul din toamna trecută din Cluj.

Judecata guvernului, nu poate fi alta decât aceea, că se teme de cuvântul respicat al unuia sau mai multor deputați, care văzând că nu se împlinesc făgăduințele date poporului, vor cere respectarea făgăduințelor date, pentru a nu cădea în păcatele fostelor guverne, *averescan* și *liberal*, cari au umplut lumea cu făgăduințe fără ca să le fi împlinit vre-odată.

În cazul de față când gura deputaților guvernamentali este legată prin demisie, credem de cuviință, că ar fi mai nimerit să se trimită

acasă toți parlamentarii, iar guvernul, pe răspunderea proprie, să lucreze cum judecă, că este mai bine pentru popor, pentru Țară și pentru Tron.

Prin această măsură s'ar realiza o economie zilnică de trei sferturi de milion, care ar face 22 de milioane de lei lunar și 132 de milioane de lei pe o jumătate de an, în schimb fiecare parlamentar în loc să peardă timpul prin București și-ar vedea fiecare de ocupațiune.

Câte lipsuri nu s'ar putea acoperi cu economia făcută timp de o jumătate de an, prin concedierea parlamentarilor?

Cu toate aceste măsuri avansate — de a lua demisia în alb a deputaților — ale guvernului național-tărănist, fie ele chiar de precauțiune, noi suntem de părere, că actualul guvern să fie ținut la putere timp cât mai îndelungat, pentru ca să arate ce este capabil a face în comparație cu ce a făgăduit poporului, în timpul cât a fost în opoziție.

Iar deputații, falnicii deputați național-tărăniști, cari au semnat demisiile, să se mulțamească cu titlul de servitori credincioși ai guvernului, nu însă cu titlul de reprezentanți ai poporului.

Șt. Penes
— Cluj —

Pentru cei cari ne-au votat.

Escadronul salvator.

Poate că recente alegeri au produs descurajare în multe inimi românești și cu drept cuvânt, căci rezultatul lor, în ceace privește L. A. N. C., a fost cu totul altul decât cel așteptat. Treizeci și două de mii de voturi, atât este numărul celor cari au mers cu noi; efectivul acesta electoral este, firește, minim față de cele 2,500.000 alegători, câți are Țara românească.

Pentru electorii partidelor, cari privesc rezultatele prin prizma strămtă a sufragiului universal, acest rezultat este un argument care ne plasează în categoria grupărilor inexistente. De aci, marea veselie trâmbițată de toate ziarele de partid, plus acelea ale presei „independente“, veselie ce arată măsura în care sunt preocupați politicianii de interesele vitale ale Neamului românesc.

Pentru a strica bucuria acestor domni și pentru a întări credința celor cari nu ne-au părăsit rândurile, voi evoca aci un episod din Epopea Napoleoniană, episod care cred eu, că are o mare asemănare cu situația ce ni s'a creat după aceste alegeri.

Era în timpul retragerii din Rusia (1812); „Marea Armată“, istovită de interminabilele marșuri, în rândurile mereu rărîte de boli și de frig, nu mai opunea nici o rezistență trupelor rusești, cari trecând peste ariergărzi, izbeau grosul coloanei, producându-i piedeci enorme. Rând pe rând tot materialul de artilerie și de geniu cade în mâna Rușilor, drapelurile regimentelor-fantome, se strâng în jurul împăratului, toată povestea unei armate care și-a purtat biruințele dela Guadalchivir și până la Moscova, dela Danzig și până la

Eufrat, se oglindește în aceste zdrențe, purtate de ostași cu părul albit în lupte. Dar nimeni nu mai ia seama la ele, fiecare nu este preocupat decât de propria lui persoană, nimeni nu se mai gândește să lupte, situația este disperată pentru Francezi; „Marea Armată“, va fi în curând nimicită, toată gloria Franței va fi înmormântată în câmpiile acoperite de zăpadă; nici o rază de speranță nu mai luminează calea Cezarului.

Dar când totul părea pierdut, când conducătorii dușmani se gândeau la ceremonialul cu care vor depune glorioșii vulturi imperiali în Kremlin, trompete franceze răsunară, arme prin glasul lor de foc trimiseră dușmanului, un răspuns neașteptat, călăreți în galop nebun se năpustiră în rândurile dușmane, semănând moartea cu săbiile lor.

Era un tânăr general, care în fruntea unui escadron, a unui singur escadron „l'escadron sacré“, alcătuit din floarea călărimii franceze, ilustru

reprezantați ai bravurei legendare a călăreților din toate timpurile, risipea visurile dușmane și salva astfel în ceasul al unsprezecelea o în-treagă armată.

În tot restul retragerii acest general cu escadronul lui, a făcut o ariergardă de fier. Glorioșii vulturi au văzut iarăși pământul Franței. Sub scutul acestui escadron, Armata franceză renăscu din cenușe ca pasărea Phoenix, iar în 1814 la Brienne, Troyes, Rothière și Vauchamps, ea face minuni de vitejie, exact pe aceleasi locuri unde 100 de ani mai târziu, strănepoții ostașilor salvatori, conduși de Joffre și de Gallieni consfințesc prin memorabile lupte gloria Franței eterne.

În domul Invalizilor la Paris, glorioșii vulturi stau mărturie bravurei escadronului salvator, în timp ce impresionantul mormânt al Cezarului, străjuit de 4 mareșali, simbolizează superioritatea Geniului latin.

Frați Români cari ați alergat să străjuiți drapelele noastre, atunci când toți ceilalți orbiți de demagogi și de jidoviți căutau mântuirea în simbolul stupid al unui „inel“, (roată fără spițe) nu disperați, căci lupta voastră nu-i zadarnică, *la spatele micii voastre legiuni se va rânduî mâine mulțimea de Români desamăgiți de opera nefastă a politicienilor.* Vouă vă este dat ca să așezați mâine în Pantheonul Neamului, alături de steagurile pe cari stă scris „alungarea fanarioților“, „scuturarea de jugul turcesc“, „înfăptuirea României Mari“ și pe acel al „drepturilor de stăpânire exclusivă peste aceste plaiuri a Poporului Românesc și numai a lui“.

Voi veți fi slăviții generațiilor ce vor veni, voi cei 32.000 de azi, voi **escadronul salvator.**

Ion V. Emilian.
— Focșani. —

Corespondență din Turnu-Severin.

După alegeri...

La 12 și 15 Decembrie 1928, guvernul „Național-Tărănesc“ de sub șefia dlui Iuliu Maniu, a convocat corpul electoral în vederea efectuării noilor alegeri generale, cari s'au efectuat în perfectă ordine.

Guvernul „Național-Tărănesc“, având tot sprijinul Jidovimii parazitare, cât și concursul formidabil al presei ultra democratice din strada Sărindar, a reușit să câștige în decursul celor zece ani de lungă opoziție simpatia masselor populare,

obținând în alegerile actuale enorme majorități! L. A. N. C. luptând singură în aceste alegeri și lipsită de mijloacele financiare, a reușit să obțină totuși 32.276 voturi, care însă din cauza legii electorale, n'a permis intrarea nici unui reprezentant în Parlament al L. A. N. C.!

Cele 32.276 voturi, nu pot fi un motiv de descurajare pentru L. A. N. C., care vrând ne vrând trebuie să-și îplinească în mod conștient misiunea istorică. L. A. N. C. care

reprezintă o acumulare de energii și spirite idealiste în drumul pentru revendicarea drepturilor de recucerire a stării economice, grav compromisă de campionii bandeii sioniste, cea cu nasul de cosor, nu trebuie să cedeze în fața luptei grele, fără permanenta primejdie a intereselor evidente ale națiunii! Este regretabil, foarte regretabil când în ciuda tuturor, în parlamentul românesc este loc numai pentru toți dușmanii neamului românesc, pe când pentru adevărații Români, nu! Oare să fi murit ultima sfărâmată de conștiință națională în sufletul oricărui bun Român? Nu credem, din motivul în care s'au exprimat totuși 32.276 voturi pentru L. A. N. C.

Atunci cărei cauze se datorește acest fapt?

Acest fapt se datorește rătăcirii și uluirii generale, cari au dominat în

alegerile din 1928! Ademenit de promisiunile fără sfârșit ale unei demagogii deșănțate, sufletul națiunii române n'a mai ținut seamă de glasul conștiinței naționale, și s'a avântat în torentul național-tărănist!

Dar va trece nu mult timp, când națiunea română exploatată de atâta vreme de un politicianism venal, va regreta încrederea pe care a acordat-o până acum tuturor acelor care s'au compromis în ochii opiniei românești, și într'un ultim apel de disperare va da mandat de conducere L. A. N. C., care este ultima rezervă și expresia fidelă a năzuințelor și aspirațiilor viitoare ale Neamului Românesc! Și atunci, numai atunci vorba poetului I. Ilișiu:

Vor plânge vâile de bucurie,

Ne-or saluta îmbătrâniții munți!

Mihail N. Golici

Turnu-Severin.

„Fondul operelor de binefacere ale A. S. R. Princesa Elena“ secția Cluj.

La timpul său, în coloanele acestei reviste, am demonstrat cu o îndrăgățită mulțumire activitatea desfășurată de Societatea de binefacere „Caritatea“ din Cluj, de sub președinția dnei Olivia dr. Deleu. Prin stăruința și priceperea dnei dr. Deleu, dăinuște și progresează în Cluj o societate de binefaceri, care ar face cinste oricărui oraș din lume.

De data aceasta suntem obligați să vorbim în aceeași măsură despre Așezimintele de binefaceri ale A. S. R. Princesa Elena. Incă de prin anul 1924 știam în mod foarte vag, că A. S. R. venită în mijlocul nostru, din prilejul introducerii Sale în Familia Regală Română, a pus bazele unui fond de binefaceri. Atât și nimic mai mult. Ziarele din capitală, grăbite a ne informa asupra hărțuvelor politice, au neglijat a ne pune în curent cu opera ce promova A. S. R. Princesa Elena.

În vară printr'o întâmplare aflai că A. S. R. și-a întins terenul de operații și asupra Ardealului și că în Cluj ființează o secție. Dela această descoperire am putut apoi urmări cu mai multă ușurință activitatea societății. Era tocmai în timpul când un grup de fetițe alese de prin nevoiașe gospodării clujene se imbarcau în tren cu destinația „Colonia de vară Princesa Elena“, Mangalia. La miezul nopții, pe un timp ploios-răcoros dna Hilda Beșa secretara secției, alerga prin gară supraveghind imbarcarea fetițelor trimise spre a-și

întrema sănătatea pe malul Mării Negre, lângă orașelul Mangalia.

Urmând același drum și scriitorul acestor rânduri am putut vedea în gara București pe dl dr. Gomoiu, directorul general al „Fondurilor operelor de binefacere ale A. S. R. Princesa Elena“, întreținându-se prietenește cu fetițele; personal le-a condus în restaurantul gării pentru a le servi o gustare, apoi personal le-a reconduș la vagon. În Constanța dna dr. Gomoiu a așteptat la gară grupul fetițelor pornite din suburbiile Clujului, pentru aflarea săsănătății pe plaja Mării, le-a plătit o altă gustare și cu camioane le-a trimis la colonie.

La 6 săptămâni un alt grup de 20 băieți adunați din aceleași sărăcăcioase case, a fost trimis la Mangalia și se spune că pe tot parcursul, atât la ducere cât și la în-

toarcere, copiii s'au bucurat de o aleasă îngrijire.

Cheltueile de întreținere a copiilor în colonie cât și transportul lor, a fost acoperit din fondurile secției Cluj.

* * *

În după masa zilei de 21 Decembrie, în sala prefecturii, comitetul secției Cluj a aranjat un frumșos pom de crăciun desvâluit cu colindele corului Episcopiei ortodoxe, în fața unui impresionant număr de copii și părinți, săraci. Doamna prof. Mărioara Șerban președinta secției, într'o simțită cuvântare a arătat dragostea ce poartă A. S. R. Princesa Mamă Elena, copiilor nevoiași și în duiioase exemple a demonstrat bunătatea M. S. Regelui Mihai I, care crește interesându-se neconținut de starea copiilor săraci și făcând lor daruri din obiectele ce posedă. În urmă dna H. Beșa a distribuit la 80 copilași, îmbrăcăminte de iarnă, ghete, căciuli, etc., apoi bomboane, cozonaci, jucării; 80 copii aleși dintre cei mai săraci, prin anchete domiciliare făcute de către dna Susana Câmpeanu, soră de ocrotire, au fost îmbrăcați cu haine în majoritatea cazurilor confecționate chiar după măsură, haine plătite de către doamnele din societate și unele lucrate chiar de către doamne.

Am remarcat în asistență pe doamna Vaida-Voevod președintă de onoare, dna dr. R. Boilă, dna dr. Deleu, dna dr. Alma Mohora-Popoviciu, dna dr. Porușiu, dna Decei, dna Felicia dr. Răzvan, dna E. Oțoiu și altele cărora le cerem scuze dacă nu le-am reținut numele.

Secția Cluj a „Fondurilor operelor de binefacere ale A. S. R. Princesa Elena“, într'un timp relativ scurt a desfășurat o activitate, care-i face o deosebită cinste și promitem a reveni asupra acestei societăți.

At. Motogna
Cluj.

Cum Jidanul ne ucide neamul prin alcool.

Pentru dl Doctor I. St. Furtună, și pentru creștinii conștienți.

În No. 19—20 al revistei „Sănătatea“ din Decembrie 1928, găsim citate — după rapoartele soc. *Temperența*, — cifre îngrozitoare, „rigurose exacte“:

„60% din crime la sate, din cauza beției;

„22% din copiii bețivilor tuberculoși;

„19% epileptici și tâmpiți;

„46% din cazurile de nebunie

provenite din beție (Ancheta Ligii mondiale);

„25% din recruții noștri, respinși, în urma alcoolismului, (ancheta din Maiu, a Minist. Muncii);

„45% din boli — provocând moartea — din cauza alcoolismului;

„48% din copiii dela sate, morți înainte de a fi implinit vârsta de 5 ani, — având drept cauză alcoolismul părinților lor, (statistica

Ministerului de Interne);

„52.460 cârciumi în toată (?) țara și n'avem decât 15.120 de școli și 13.622 biserici; cu aproape 50% mai multe cârciumi decât școli și biserici la un loc;

„16.000.000.000 Lei risipiți anual „pentru băuturile spirtoase; aproape 50% din budgetul statului — în afară de 4—5 miliarde, pagube indirecte depe urma alcoolului; „110.000 vagoane alimente hrănitore = în valoare de 7 miliarde „Lei, transformate anual în băuturi „otrăvitoare; (vezi: registrele Minist. „de Finanțe), pe când economiile la „toate băncile populare nu sunt „decât de 660 milioane Lei, iar „Casa de depuneri, numai 220 milioane Lei“.

„Ce soartă fatală ne urmărește — incheie Rev. Sănătatea — „dacă nici „aceste cifre îngrozitoare nu sunt în „stare să ne sguduie, să ne reculeagă și să ne facă să reacționăm, „întreg neamul contra acestui flagel?!“

Da! Tocmai fiindcă puțini dintre noi ne mai sguduim, de aceste stări îngrozitoare, reculegându-ne, iacă reacționăm pe cât putem împotriva flagelului alcoolic:

52.460 de cârciumi; aici popas...; rugăm frumos revista Sănătatea — respective pe ilustrul savant Dr. I. St. Furtună — să binevoiască și să ne indice — cel puțin, măcar, — instituția de unde am putea avea „cifre tot atât de riguros exacte“, despre procentul pe naționalități și rituri, al cârciumarilor cari dețin aceste 52.460 brevete.*)

Acestate pentru a putea și noi să pronunțăm un coeficient proporțional al „îngrozitorului număr de otrăvitori ai nației noastre“.

Suntem siguri că nu ne vom înșela: — 80-90% sunt JIDANI. Și, atunci, e de ajuns numai să înfățișăm „rapoarte statistice“, spre semnare, unor oameni a căror inimi nu pot fi sesizate — la minimum măcar — de adjectivele cari îți sbârlesc părul, adjective ce ți se par fantastice — în realitate ele fiind icoana reală a stărilor de lucruri? E de ajuns să scriem în van statistici? Să cheltuim alți și alți bani pentru anchete și para anchete**) fără să punem stavilă prin legi cât mai aspre „flagelului?“ Credem că nu!

Credem însă, altceva necesar: Spânzurători pentru toți podgorenii Wechsleri, Alter-ați-sohni, Pascali, Haimsohni, cât și pentru toți cârciumarii Jidani și creștini, cari în

goana după imense înavuțiri*), omoară anual — zeci de mii de suflete, otrăvesc părinți ai căror copii — din generație în generație — degeneratează spre ruina totală fizică, a nației noastre și spre câștigul total al hidrei jidovești.

Iar până la**) spânzurători și țepe, cerem: înăsprirea la maximum posibil de tortură fizică, a legilor pentru: a) producerea și fixarea la minimum de producere a băuturilor alcoolice, b) falsificarea lor și c) pentru osândirea fără considerații a autorilor culpabili de nerespectarea

*) Iosub (Gheorghe???) Solomon cârciumar arhimilionar omorât în satul Bivolari (Iași) și Const. Pană interpretul lui Paul Altersohn et. Comp.

**) găsierea aceluia „Român dictator“, care să reînființeze și să aducă moartea prin spânzurători și țepe..

acestor câteva din punctele unei legi eficace, model, — a cărei lipsă se resimte grozav.

Numai așa credem că putem fi de vre-un folos operei de distrugere a flagelului alcoolic din țara noastră, și numai așa înțelegem că se va mai aduce și pipăi și ceva „fapte“ nu numai vorbe; și când, pentru una sticlă de rachiu „preparat Wechsler“, Jidanul cârciumar Samuel Löbel ori Samy Bernstein, vor zace cu ochii sticlă unu 'n fața celui alt, trași în țepe la răspântii, să fim siguri că țărănimea o să bea mai puțin, și pentru ea găsindu-se destule țepe s'o vindece de „gustul rachiuului“, dacă nu se va vindeca de cuvântul celor ce-i vor „binele cu bine“.

C. A. Spina.
— Câmpina —

Din campania electorală.

Reproducem mai jos următorul manifest al dizidenților național-țărăniști din județul Severin:

„Alegători.

Partidul Național-Țărănesc a ajuns la cârma țării prin minciună și amăgirea voastră.

Nu vă mai lăsați înșelați.

Țara nu mai poate fi condusă cu vorbe goale, ci cu muncă cinstită și pricepută.

Feriți-Vă de agenții Partidului Național-Țărănesc plătiți cu banii lui Iuda.

Ministrii partidului Național-Țără-

nesc sunt tovarăși cu băncile jidovești. Ce dreptate puteți aștepta dela Jidovi?

Nu întăriți cu votul vostru puterea lui Iuda.

Aduceți-Vă aminte de vremurile Consiliului Dirigent, când voi îndurați lipsurile în timp ce sarea, porumbul și petrolul treceau încărcate pe lângă satele voastre flămânzite, ca să îmbogățească pe Jidani și tovarășii lor din partidul național.

Feriți-Vă de lupi în piele de oaie și de jidoviți cu haină țărănească.

Nu votați pe național-țărăniști, că roata lor trage la carul jidovesc!“

Pedepsirea trădătorului Paul Ilescu.

— La Vatra Dornei —

Trădătorul Paul Ilescu — acel care s'a furișat în Ligă, ca să o distrugă prin intrigi, și care purta, în automobilul său cu „Svastica“ pe toți Jidanii săi clienți, pe străzile Capitalei, ca să-i vază toată lumea — după ce a fost exclus din Ligă, al cărei reprezentant fusese, în Adunarea Deputaților, ales la 1925, de către județul Câmpulung (Bucovina): a avut îndrăzneala să se prezinte iarăși în fața alegătorilor Câmpulungeni, de data aceasta pe lista averescană-iorgistă și pentru care s'a și dus la Vatra-Dornei, ca să-și susțină candidatura!

Această nemai închipuită îndrăzneală, a trădătorului Paul Ilescu — a provocat o adâncă revoltă, legitimă în rândurile fraților noștri naționaliști creștini, și care a făcut că

puțin i-a lipsit să-l linșeze: dacă nu ar fi scăpat cu fuga *adpostit de Jidani*, și făcând astfel încă odată dovadă, că era în slujba Jidanilor!

În această privință, iată ce scrie ziarul socialist, jidănesc, — el își zice „internațional“ — „Vorwärts“, în numărul său de Duminică 9 Decembrie 1928:

„Pățania dlui Ilescu.

„Din Dorna, ni se scrie: la 6 a „lunei acesteia, a apărut aici dl „Paul Ilescu, candidat pe lista „averescană-iorghistă pentru județul Câmpulung, ca să facă „propagandă pentru această listă. „Ilescu, se știe că era mai înainte conducător al Cuziștilor, „cari acum îl combăteau ca „transfug și trădător. O grupă

*) Nu mai vorbim de cei clandestini, cari ating cu siguranță încă 50% din totalul statistice de mai sus.

**) (prea puțin „riguros exacte“).

„de Cuziști, cu dl Sofron Robota
 „în frunte îl recunosc, urmărind-
 „du-l înarmați cu ciomege. I-
 „liescu s'a refugiat în Otelul
 „Central“, și numai cu multă
 „greutate a scăpat de pedeapsa
 „linșării (Lynschjustiz) de către
 „foștii săi partizani. El a trebuit
 „să fugă fără pălărie printr'o ușă
 „dosnică a otelului, și este iro-
 „nie deosebită, că fostul Cuzist,
 „a trebuit să ceară ajutorul
 „câtorva Jidani“!

*Pedepsirea trădătorului Paul Ili-
 escu, se vede că este exemplară fă-
 cându-l să se dea pe față încă odată
 el însuși, ca instrument al Jidanilor:*
 cari i-au venit în ajutor, în ultima
 clipă!

Fraților noștri din Vatra-Dornei
 li trimetem toate felicitările, pentru
 atitudinea lor cinstită, și bărbătească:
 nepermițând ca o canalie de felul
 trădătorului Paul Iliescu, să sfideze
 opinia publică.

E o lecție de moralitate socială,
 de care vor putea să profite și
 alții. Și care e bine să fi fost apli-
 cată aceluia, care a crezut că prin

uneltirile lui ticăloase, va putea să
 distrugă organizația Ligii.

Dar apa trece — cum a fost
 apa murdară a lui Paul Iliescu —
 iar pietrele, mai curate, rămân.

Să-i fie de pomină, și de învă-
 țatură trădătorului!

Și să mai poștească la Vatra-
 Dornei!

Din „Apărarea Națională“
 Iași.

Bravo dlor Bucovineni! Vă rugăm
 să aflați că nici frații Ardeleni nu
 s'au lăsat mai pe jos. La
 Ileana în județul Someș au bătut
 cu ouă clocite pe trădătorul Va-
 leriu Roman, care, după ce a jurat
 pe sfânta cruce și a luat și altora
 jurământul de credință neclintită
 față de L. A. N. C., a trecut la li-
 berali; și în alegerile din Decem-
 vrie venind să facă propagandă
 pentru liberalii, întovărășiți cu Ji-
 danii Filderman și Bercovici, a pățit,
 în hohotul de râs al satului, cele
 mai sus amintite. Aceeaș răsplată
 așteaptă și pe alți trădători.

„Infrățirea Românească“.
 Cluj.

Dela aderentii noștri.

Onor. Redacție a revistei „Infrățirea Românească“

C L U J

Subsemnatul abonat al revistei
 „Infrățirea Românească“ cu profund
 respect vin a Vă ruga să binevoiiți
 a dispune ca celea arătate mai jos
 să fie publicate în prețioasa Dv.
 revistă, ce cu onoare conduceți.

Odată cu intrarea în anul 1929,
 doresc din tot sufletul meu fericire
 revistei, ce a desvoltat în sufletul
 meu adevărata dragoste de patrio-
 tism cu care mă mândresc, — pe
 calea aceasta simt o datorie față de
 aceasta revistă, ce merită atențiunea
 tuturor bunilor Români, ca începând
 de azi înainte glasul ei duios să
 influențeze inimile noastre mai mult
 ca întotdeauna.

Fie care bun Român să-și dea
 silința de a se abona la această re-
 vistă, care luptă neîncetat pentru
 dreptate și pentru fericirea neamu-
 lui românesc, care în timpul de
 față se află pe povârnișul prăpastiei,
 datorită unor oameni fără suflet, cari
 au dat prilej de a se strecura în
 mod fraudulos pe pământul nostru
 românesc, lepra jidovească, care fo-
 losindu-se de bunătatea noastră sapă
 în ascuns la temelia fericirii noas-
 tre.

Dacă nu ne vom înrola cu toții
 sub drapelul L. A. N. C., pentru a
 lupta cu înverșunare împotriva pe-
 ricolului jidovesc ce amenință țara
 noastră, vom devenii sclavii lor și'n
 adevăr vom pieri ca națiune, — iar

acelor jidoviști cari îndrăznesc a-și
 ridica glasul împotriva noastră me-
 rită în adevăr, să le amintim din
 nou versul marelui scriitor Bolintin-
 neanu:

Cei ce poartă jugul și-a trăi mai vor
 Merită să-l poarte spre rușinea lor.

Alexandru Morariu.

Silivașul de Câmpie — jud. Cluj.

Convocare.

Domnii președinți ai organizațiilor
 județene împreună cu foștii candi-
 dați ai L. A. N. C., din alegerile
 generale dela 12 Decembrie 1928,

Sunt convocați a lua parte la cons-
 fătuirea ce va avea loc la Iași, în
 ziua de **Sâmbătă 2 Februarie 1929**
 (Întâmpinarea Domnului).

La ordinea zilei:

1. Organizația L. A. N. C.
2. Activarea propagandei.

Domnii membri convocați cari nu
 vor putea să asiste — precum și
 toți acei cari ar avea vre-o lămurire
 de dat — vor trimite comunicările
 lor subsemnatului, pentru a fi su-
 puse consfătuirii.

Președintele Suprem al L. A. N. C.
 A. C. Cuza.

Precizări de actualitate.

Reproducem din comunicatul Ma-
 relui Consiliu al L. A. N. C. din
 Iași, dela 15 August 1926 următo-

rul fragment:

„L. A. N. C. și Biserica“)

Văzând campania de presă des-
 chisă în unele ziare, cu intenția de
 a prezenta Liga într'o lumină falsă
 și a mistifica programul clar al ei,
 față de biserică, Liga declară că
 singura normă de care înțelege să
 se conducă se află precizată în pro-
 gramul său la Cap. IX: „Despre
 problemele Bisericești“, al cărui re-
 zumat este că Liga stă pe baza cre-
 dinței Bisericii naționale, de învă-
 țatura lor nu se atinge, și urmărește
 reprimarea tuturor sectelor contra-
 dictatorii acestei învățături.

A. C. Cuza“.

Reproducem din *Căluza bunilor
 Români*, ediția III, revăzută și adău-
 gită de dl A. C. Cuza, apărută la
 Iași 1927, pagina 21, cap. IX:

„Probleme bisericești.

Cele 2 biserici naționale în trecu-
 tul neamului au ținut locul Sfaturii
 Național, având acelaș merit în con-
 servarea noastră etnică și culturală.
 Neamul trebuie să fie recunoscător
 bisericilor naționale și să le ridice
 la autoritatea și importanța cuvenită
 în viața publică. Statul numai sprijinit
 de ideea creștină și mână în
 mână cu bisericile naționale poate
 soluționa importanta problemă a for-
 mării caracterului cetățenesc.

Respectând aceste adevăruri, Sta-
 tul român ține cont și de libertatea
 conștiinței. Celelalte biserici, în spe-
 cial cele creștine, încă au dreptul la
 toată solitudinea din partea Sta-
 tului, dar numai cât timp aceste
 respectă interesele naționale ale Sta-
 tului român.

Având aceste considerațiuni vrem:

Art. 23. — a) Desăvârșirea auto-
 nomiei bisericilor naționale eliberându-
 le de sub orice tutelă politică;

b) Regulamentarea raporturilor cu
 Scaunul Papal în sensul apărării
 intereselor și demnității naționale;

c) Armonie frățească între biseri-
 cile naționale cu excluderea desă-
 vârșită a luptelor confesionale;

d) Inzestrarea bisericilor naționale
 cu mijloacele materiale necesare și
 salarizarea preoților în măsura cu-
 venită demnității slujitorilor altarului.

Art. 24. — Acordarea autonomiei
 și pentru celelalte biserici recunos-
 cute, însă pe lângă instituirea unui
 efectiv control și supraveghere din
 partea Statului, ca să nu treacă peste
 cadrele chemării lor și să nu sus-
 țină curente dușmănoase sau dău-
 nătoare țării.

Reprimarea sectelor periculoase
 Statului“.

) Vezi Infrățirea Românească Anul II, No.
 21—22 din 1 Sept. 1926.

INFORMAȚIUNI

„Infrățirea românească pentru popor“. Aducem la cunoștință că ziarul nostru numit „Infrățirea românească pentru popor“ de sub conducerea Dlui Profesor I. C. Cătușanu dela Universitatea din Cluj, va continua să apară regulat așa încât fiecare sătean, bun Român și adevărat creștin, va avea bucuria să-l citească în ceasurile lui de tihnă. Noi voim să luminăm poporul asupra pericolului jidovesc și suntem siguri că izbânda noastră va veni, pentrucă ceace propovăduim este drept și adevărat.

Rugăm pe cititorii noștri, cari primesc această foaie pentru popor, să o dea mai departe spre a fi citită și pe cât îi ajută punga și îi îndeamnă sufletul, să ne sprijine făcând abonamente, cari costă numai 120 lei pe an, adică zece lei la lună.

Luați aminte, frați cititori, că 10 lei pe lună nu poate atârna prea greu nici în cea mai săracă gospodărie, când trebuie să ținem seamă că înaintașii noștri au jertfit mult mai mult ca să ajungem la desrobirea neamului, pe care Jidanii din nou vor să-l bage în jugul robiei.

Pentru ajutorarea înfometaților din Basarabia. Citim în gazete că domnii ofițeri din Divizia XV au cedat 1% din leafă timp de trei luni; că I. P. S. Mitropolitul Gurie a întreprins o colecție prin organele bisericesti; că învățătorii și profesorii de liceu sunt pe cale să imiteze frumosul exemplu al ofițerilor; că teatrul rusesc „Odeon“ va da o reprezentație, iar cinematografele din Chișinău vor da câte un leu de fiecare bilet vândut — toate acestea pentru înfometații din Basarabia. — Lăudăm din inimă, pe toți donatorii înșirați mai sus, și ne întrebăm nedumeriți: -

Domnul Maniu n'ar fi putut da înfometaților din Basarabia, plata celor patru miniștri fără portofoliu și a celor doi subsecretari de stat creați de Domnia sa?

Câți înfometați nu și-ar fi potolit foamea cu 200 de vagoane de porumb lunar, cât face plata acestor șase excelențe; create de guvernul economiilor zis și național-țărănist?

Un obicei frumos și folositor. Gazeta „Svastica Banatului“ de sub conducerea inimosului președinte al organizației L. A. N. C. dl Alexandru Țiereanu, din Timișoara, s'a tipărit și anul acesta, la fel ca anul

trecut, dimpreună cu un frumos călindar de perete.

În chipul acesta, fiecare cititor pe lângă cuprinsul gazetăresc, are la îndemână un calendar frumos pe care ar trebui să-l cumpere altfel, cel puțin cu patru Lei.

Indemnăm toate gazetele organizației L. A. N. C. să imiteze frumosul și folositorul obicei al suratei „Svastica Banatului“, tipărind gazeta de Anul Nou pe spatele unui calendar frumos.

*

Crăc unul interzis în Rusia. Reproducem știrea de mai jos din gazeta „Apărarea Națională“ din 23 Decembrie 1928, ce apare în Iași.

„Kowno 20. — Din Moscova se anunță, că autoritățile superioare sovietice au oprit în toată Rusia sărbătorirea Crăciunului“.

„Toate fabricile și instituțiile vor lucra în zilele de Crăciun, iar teatrele vor reprezenta piese din repertoriul obicinuit. De asemenea, gazetelor le-a fost interzis să publice orice gen de articole în legătură cu nașterea Mântuitorului“.

„Autoritățile superioare sovietice — cari interzic serbarea Crăciunului — se știe că sunt conduse de Jidani! Creștinii din România, să vadă ce au de făcut: ca să nu ajungă, și ei, ca autoritățile lor să încapă pe mâna Jidanilor!“.

Citește și judecă iubite cititor asupra știrii de mai sus, dându-ți seamă că neamul jidovesc, atât el cât și uneltele lui credincioase ascunse sub numele de *libercugetători, francmasani, pocățiți, adventiști, mileniști, sămbăitari* sau oricum se vor numi, ei nu urmăresc altceva decât să ne dărâme în primul rând, Biserica și frumoasele noastre obiceiuri creștinești.

Doriți stările din Rusia sovietică? Atunci ascultați sfaturile Jidanilor și ale uneltelor lor.

Doriți ca România să fie a Românilor?

Ascultați sfaturile Ligii Apărării Naționale Creștine.

*

Voiți să cunoașteți ce se petrece la Căile Ferate? Poftiți și cetiți „Gazeta Ceferistului“ organul de apărare al intereselor slujbașilor ceferiști, ce apare în Cluj de două ori pe lună sub conducerea distinsului și neînfricatului Român dl M. Moga.

În această gazetă veți vedea fraudele, hojiile, persecuțiile și toate ne-

dreptățile și lărădelegile săvârșite la Căile Ferate Române din Transilvania, Bănat și părțile ungurene.

Suntem mulțumitori dlui M. Moga pentru frumoasele sale intențiuni de a descoperi tot ce este putred, corupt și nedrept la C. F. R. pentru a întrona în locul acestor păcate, dreptatea, cinstea, caracterul și ocrotirea imensei averi reprezentată de Căile Ferate Române.

Nu putem să ne împăcăm cu faptul, că dl Moga caută pricina tuturor răutăților dela instituția unde a servit, numai și numai în tabăra liberalilor. Cum rămâne cu fanatismul, cu viclenia și cu hojia jidovască? cu șovinismul, cu încăpăținarea și cu iredentismul maghiar?

Toți ceferiștii Români împreună cu dl Moga au cuvântul!

*

Antisemitismul în Rusia. Iată în traducere fidelă textul cu titlul de mai sus apărut în revista germană „Der Welt-Kampf“, caetul 60 din Decembrie 1928, ce apare în München.

Gazeta *La Russie Oprimée* pe care o scoate în Paris jumătatele de Jidan Kerenski, scrie următoarele, asupra antisemitismului din Rusia Sovietică:

„Regimul Sovietic a adus la îndeplinire ceea ce guvernul țarilor nu a putut înfăptui și anume: a umplut țărânumea și masele proletare cu antisemitism.“

„Măcelărirea în masă a bieților Ruși și jafurile conduse în mod public de Jidani, a stârnit simțul de răzbunare în toți Rușii adevărați și a răscolit toată lumea dela sate.“

„În mintea poporului necultivat s'a format convingerea, că puterea Sovietelor este una cu puterea Jidanilor, și ura în contra sistemului Sovietic înseamnă ură în contra Jidanilor. Chiar printre comuniști a început să răsără antisemitismul. Mulți cred că schimbarea actualului regim va duce la progromuri sângeroase“.

Citește, și înțelege iubite cititor, unde a ajuns sârmana Rusie sub oblăduirea regimului Sovietic, regim pe care ar voi să ni-l pună după cap atât Jidanii cât și comuniștii din cuprinsul țării noastre.

Rugăm pe domniii abonați ai Revistei noastre, ca în scrisorile ce ni le trimit în legătură cu Administrația Revistei, să menționeze numărul abonamentului (ce se găsește tipărit pe fișa cu adresa).

Administrația Revistei.